

ÎNVIAT ȘI RĂPIT PENTRU A FI ÎNVIAT ȘI RĂPIT - Partea întâi

Slăvit să fie Domnul! Dumnezeu să vă binecuvânteze în seara aceasta.

Să luăm Bibliile și să le deschidem la Geneza 18. Ne întoarcem privirile la Isus pentru că Îl vedem astăzi. Amin! Îl puteți vedea prin credință? Slăvit să fie Domnul. Prorocul a spus: „Noi nu căutăm semne ale cuielor, ci căutăm Cuvântul făcut trup”. Dacă El ne dă ochi să vedem și har să putem pricepe, ar trebui să fim cel mai recunoscător popor dintre toate popoarele.

Să citim Geneza 18.9-16:

Atunci, ei i-au zis: „Unde este nevastă-ta, Sara?” „Uite-o în cort”, a răspuns el.

Unul dintre ei a zis: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.” Sara asculta la ușa cortului care era înapoia lui.

Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă, și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor.

Sara a râs în sine, zicând: „Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân.”

Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: „Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?”

Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Sara a tăgăduit și a zis: „N-am râs.” Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai râs.”

Bărbații aceia s-au sculat să plece și s-au uitat spre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă.”

Slăvit să fie Domnul! Să ne rugăm Domnului.

Doresc să ne oprim la o frază din versetul 10 care reapare în versetul 14. În versetul 10, El a spus: *„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine.* (în limba engleză: *„Mă voi întoarce negreșit la tine potrivit timpului vieții”).* Dacă îl căutăm în concordanță, cuvântul *„Mă voi întoarce negreșit la tine”,* înseamnă: *„A reveni, a se întoarce înapoi, a se reîntoarce, a merge înapoi, a se întoarce la ceva, a merge înapoi.”* Uitându-ne la această sintagmă *„Mă voi întoarce negreșit la tine,”* putem înțelege că vorbește despre o întoarcere înapoi, o revenire la starea dinainte sau la cunoștința dinainte.

Același lucru este repetat în versetul 14: *„Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine,”* adică: *„voi reveni la tine,” „Mă voi întoarce la tine”.*

Știm că fratele Branham ne-a spus că Sara și Avraam au devenit tineri. Noi am vorbit despre aceste lucruri, cum a fost întors Avraam înapoi, adică a fost făcut din nou tânăr; mirele a fost făcut tânăr din nou, iar dacă mirele a fost întinerit, adică făcut tânăr din nou, și mireasa trebuia întinerită. Când ajungem la acest pasaj al Scripturii, fratele Branham ne-a spus că Sara L-a mințit pe Domnul, motiv pentru care ar fi putut fi ucisă, dar Dumnezeu nu a putut s-o atingă pentru că făcea parte din Avraam. El a spus: *„Nu i-a putut face rău Sarei fără să-i facă rău și lui Avraam”,* și i-a preumbrit prin aceasta pe Hristos și Mireasă. Dumnezeu nu a putut să se

atingă de Mireasă, indiferent ce a făcut greșit, pentru că nu putea să-i facă rău Miresei, fără să-l facă rău lui Hristos, deoarece Ea face parte din El, Mireasa face parte din Mire.

Astfel, pentru a împlini făgăduința zilei, El trebuia să-l întinerească pe Avraam, pentru că sămânța făgăduită trebuia să vină de la Avraam. Așa cum lui Adam i s-a dat o mireasă pentru a se reproduce, și lui Hristos i s-a dat o Mireasă pentru a se reproduce, și lui Avraam i s-a dat o mireasă pentru a se reproduce. Numai mireasa care i s-a dat lui Avraam, care făcea parte din el, putea să aducă la viață scopul lui Dumnezeu. Ei au încercat să aducă făgăduința la viață prin Agar, printr-o modalitate gândită omenește, firesc, prin gândirea umană, dar tot ce a rodit aceasta, a fost un om sălbatic, un Ismael pe care Dumnezeu nu l-a luat în considerare în făgăduință. El a spus că va face o națiune și din Ismael, fiindcă era sămânța lui Avraam, dar nu a fost luat în considerare în făgăduința Cuvântului vorbit al lui Dumnezeu. Ismael nu a fost inclus în aceasta pentru că a venit prin înțelepciunea umană, prin intelect sau efort uman.

Așadar, Dumnezeu urma să vină jos și să-și împlinească făgăduința, dar pentru aceasta trebuia să-l întinerească pe Avraam, și El nu putea face aceasta fără să o întinerească și pe Sara, pentru că ei erau una. Sara făcea parte din Avraam, și El nu putea s-o lase în urmă, în întinerirea lui. Amin! Prieteni, aceasta este bine pentru noi, pentru că dacă El urma să-l întoarcă pe Avraam înapoi la ceea ce era, la puterea sa, în locul în care era puternic, cum era când s-a căsătorit prima dată, trebuia s-o aducă înapoi și pe Sara, deoarece El trebuia să aducă la suprafață făgăduința care i-a fost dată lui Avraam. Făgăduința trebuia să vină prin Avraam, partea bărbătească și partea femeiască, și nu exista nicio altă modalitate decât prin Sara, soția sa. Astfel, El trebuia s-o aducă înapoi la starea ei originală, ca să dea naștere fiului făgăduit.

Să privim împreună la Efeseni capitolul 2. Vom discuta lucruri care ne sunt foarte cunoscute, dar simt în inima mea că trebuie să iau timp pentru a le parcurge.

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre,

În care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).

El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,

ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Dacă Dumnezeu urma să-L învieze pe Hristos și să-L ridice, trebuia să ridice și Mireasa. Amin! El ne-a ridicat împreună și ne-a așezat în locurile cerești, în Hristos Isus, pentru că trebuie să ducă Mireasa acolo unde a dus și Mirele. S-ar putea să fie nevoie de o secvență de timp pentru indivizi, dar Dumnezeu nu este legat de timp. El a creat timpul ca să se poată exprima pe Sine în această mare dramă, dar timpul nu-L leagă pe Dumnezeu, gândirea Lui nu este limitată de timp. Deși timpul este un element în manifestarea noastră, pentru Dumnezeu, totul este un singur tot. Când L-a înviat pe Hristos, ne-a înviat și pe noi împreună cu El. Slavă

Domnului! Vreau să citim un citat care este foarte cunoscut, și vreau să ne alocăm timp ca privim la el.

Fratele Branham a spus în **Este răsăritul soarelui** din anul 1965:

„Și să fie legănat din nou,” înțelegem, „în zilele din urmă,” în conformitate cu Luca 17.30, în ziua Fiului din nou, „în ziua în care F-i-u-l omului va fi descoperit” sau legănat din nou deasupra oamenilor.

Cine este Fiul omului? „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi”. Dacă toată învățătura pe care am avut-o și confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin semne și minuni, pe care le vedem astăzi, așa cum am citat, în Luca 17.30, Maleahi 4 și diferitele Scripturi cu care suntem cu toții familiarizați, Cuvântul va fi legănat din nou deasupra oamenilor, tradițiile moarte ale omului fiind moarte.”

Ce ziceți de aceasta? *„Tradițiile moarte ale omului fiind moarte.”* Pentru mulți dintre noi, cei care nu am crescut în Mesaj, dacă aș putea spune așa, a existat un timp în care tradițiile moarte ale omului nu au fost moarte pentru noi. Dar Dumnezeu ne arăta prin profet, că la legănarea snopului de legănat care era împlinirea lui Luca 17.30, adică descoperirea Fiului omului, și Maleahi 4, tradițiile moarte ale omului erau moarte atunci. Pentru oameni ca și noi, care ne regăseam sub acele tradiții moarte ale omului, încercând să-L slujim pe Dumnezeu prin ele și să trăim înaintea Lui prin ele, când am văzut Luca 17.30 și Maleahi 4, tradițiile moarte ale omului au devenit moarte. Ele au devenit moarte pentru noi, iar noi am devenit morți pentru ele.

„... iar Fiul lui Dumnezeu fiind viu cu botezul Duhului Sfânt printre noi, dându-ne Viața.”

Așa cum Hristos a fost Cel dintâi care a înviat dintre toți profeții, și așa mai departe; deși preumbrit în multe locuri, El a fost întâiul rod al celor ce dormeau. În venirea lui Hristos în chipul Miresei, ieșind din biserică, în zilele din urmă trebuie să existe un Snop legănat din nou.

Legănarea snopului! Ce a fost snopul? Cel dintâi care a ajuns la maturitate, primul care a dovedit că era grâu, care a dovedit că era snop.

Aleluia! Sunt sigur că înțelegeți despre ce vorbesc. A fost legănat peste oameni, iar mai întâi, va veni la suprafață, pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat, un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului s-a întors din nou în Puterea Lui deplină și că este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care El le-a făcut acolo în urmă.”

Fratele Branham spune aici: „Pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat”.

Așadar, ce este Epoca Miresei? Cum intrăm în ea? Printr-o înviere din denomiționalismul întunecat. Uneori, Epoca Miresei devine subiectul unei înțelegeri greșite, dar nu ar trebui să existe nicio neînțelegere. Este o poziție în care Dumnezeu a pus Mireasa, este un loc în care a chemat-o. El a chemat-o afară din denomiționalism, afară din starea laodiceană, mai sus într-un alt loc. Ce vrem să spunem prin „mai sus”? Trupurile noastre sunt încă aici, picioarele noastre sunt încă pe pământ, dar El ne-a chemat la o descoperire mai înaltă, la o înțelegere mai înaltă, la o umblare spirituală mai înaltă, la o experiență mai înaltă. El ne-a chemat sus, iar noi nu mai suntem legați de Laodicea, cu toate greșelile și lipsurile ei, ci am fost chemați sus, în Epoca Miresei pentru că denomiționalismul a intrat în întuneric.

În anul 1964, când fratele Branham ne-a arătat fazele lunii în care a fost acoperită de întuneric, ne-a arătat cele șase ipostaze din ziar, dar acolo nu era fotografia cu cea de-a șaptea fază, deoarece intrase în întuneric total. Laodicea intrase în

apostazie totală, acolo nu mai era lumină, de aceea Mireasa nu mai putea rămâne acolo pentru o lucrare, deoarece ea trebuia să vină la Lumină. Așadar, acum, El este peste denomiționalismul întunecat. De fapt, El fusese dat afară din Laodicea. Înțelegem? Nu El a scos Laodicea afară, ci Laodicea L-a scos afară pe El, de aceea, acum nu-L mai putem găsi în epoca bisericii Laodicea, și a trebuit să ieșim afară din tabără pentru că El a ieșit afară din tabără, iar când a făcut aceasta, a fost răstignit înafara taberei. Astăzi, ei L-au scos afară și au răstignit Cuvântul, de aceea nu-L mai găsim în biserica Laodicea, ci trebuie să mergem acolo unde este El. Dar unde este El? El a înviat din denomiționalismul întunecat, iar dacă Cuvântul a ieșit afară din denomiționalismul întunecat, Mireasa trebuie să ajungă în același loc pentru că Mirele și Mireasa sunt Cuvântul. Noi am înviat, există o înviere din denomiționalismul întunecat.

„Mai întâi, va veni la suprafață, pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat, un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului s-a întors din nou în Puterea Lui deplină și că este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care le-a făcut acolo înapoi.”

Am ales un titlu pentru acest mesaj de care am uitat să vă spun, acesta explicându-se singur: **„Înviat și răpit pentru a fi înviat și răpit”**. Îl veți înțelege pe măsură ce vom continua, dar sunt convins că majoritatea dintre voi știți încotro mă îndrept. Așadar, vă rog să vă bucurați de călătorie. Vreau să terminăm citatul de mai sus, și să mergem mai departe.

„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”, vorbind soției Sale. „Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”. Ce înviere a fost aceea!”

Fratele Branham arăta spre învierea lui Isus Hristos în urmă cu două mii de ani, spunând: „Ce înviere a fost aceea!”, apoi spune:

„Ce înviere este aceasta, să fii adus la Viață din morți, să fii făcut viu în Hristos Isus”, prin Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu.”

El a fost legănat înaintea lor. Cuvântul, ceea ce era El, a fost legănat înaintea lor în ziua de Rusalii, Cuvântul făcut trup. Acum, așa cum spun, trebuie să fie legănat din nou în zilele din urmă.”

Gândiți-vă la tabloul lui Avraam și Sara care au fost întineriți. Avraam a fost dus înapoi, a fost întors înapoi, iar dacă el urma să fie întors înapoi, a trebuit să fie întoarsă înapoi și Sara. Acum, prin Epocile bisericilor, dacă Cuvântul original care a fost adus de apostolul Pavel, dacă acel Cuvânt a fost pierdut prin denominaționalismul întunecat; dacă acel Cuvânt a intrat în întuneric, în obscuritate, a sosit un timp în care acel Cuvânt trebuia să fie adus înapoi la ceea ce era la început.

Amintiți-vă, din anul 33 d.Hr. până în anul 53 d.Hr., au fost douăzeci de ani care nu au făcut parte din Epocile bisericilor. Epocile bisericilor au marcat declinul, au marcat alunecarea bisericii, Pomul Mireasă fiind mâncat prin patru stadii, coborând în moarte și revenind la viață, totul începând cu prima Epocă. Dar înainte de aceasta, am avut biserica sub botezul Duhului Sfânt, care era unită cu Hristos și mergea mai departe în Duhul. Așadar, El urma să ducă Cuvântul înapoi la ceea ce a fost la început. Astfel, a adus în scenă un profet, ca să ne ducă înapoi la ceea ce a predicat Pavel. Și dacă Cuvântul urma să se întoarcă înapoi, cum a fost Cuvântul original, cu descoperirea originală, dacă Mirele S-a întors înapoi, trebuia să aibă și o Mireasă care să se întoarcă înapoi, astfel încât Cuvântul și Cuvântul să se poată uni din nou, Mirele și Mireasa.

El nu putea să întoarcă numai Cuvântul înapoi și s-o lase pe Sara în vechea ei condiție, ci dacă urma să ducă Cuvântul înapoi, Mirele, Soțul, trebuia să ducă și soția înapoi, iar dacă Soțul s-a întors la Cuvântul original, și Soția trebuie să se întoarcă înapoi la starea ei originală. De ce? Ca să primească Fiul făgăduit, Acesta fiind Hristos, Taina lui Dumnezeu descoperită. Amin!

El a spus: *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”*. Aceasta este o afirmație importantă. Așa cum trăiește El, trăim și noi. Așadar, trăiește dacă Cuvântul, trăiește și Mireasa. Dacă Cuvântul urcă mai sus, urcă și Mireasa mai sus. Acolo unde merge

Cuvântul, mergem și noi, deoarece ei sunt același lucru, El este Cuvântul și Ea este Cuvântul. „Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”, vorbind soției Sale. „Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”. Ce înviere a fost aceea! Ce înviere este aceasta!”

În **Sărbătoarea trâmbițelor**, fratele Branham a spus:

„Duhul Sfânt a fost legat de aceste râuri denominaționale timp de aproape două mii de ani, dar a fost eliberat în timpul de seară de către Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt înapoi în biserică; Hristos Însuși, descoperit în trup de carne, în timpul de seară. El a spus aceasta. A făgăduit aceasta.”

Motivul pentru care am citit aceasta, este fiindcă Duhul Sfânt este Viața, este Isus Hristos în formă de Duh, este Viața care S-a întors înapoi, dar înțelegem că acea Viață a fost limitată de-a lungul Epocilor bisericilor pentru că era legat de râuri denominaționale.

Poate ne gândim: „Cum se poate ca Viața lui Dumnezeu Însuși să fie legată?” Viața lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu sunt legate una de cealaltă. Astfel, dacă limităm Cuvântul, limităm și Viața. A fost legat de „râuri denominaționale,” deoarece denominațiunile leagă Cuvântul, limitează Cuvântul, îl hibridează, adaugă sau scot din El, și făcând aceasta, limitează expresia Duhului.

„Duhul Sfânt a fost legat de aceste râuri denominaționale timp de aproape două mii de ani, dar a fost eliberat în timpul de seară, de către Mesajul timpului de seară.”

Înțelegem că este un proces foarte simplu. Așadar, ce face Mesajul timpului de seară? Mesajul timpului de seară denunță denominaționalismul, expunând păgânismul roman, ne cheamă mai sus și frânge legăturile prin care era legat Duhul Sfânt. De ce? Pentru că restituie Cuvântul, iar pentru aceasta, era necesar ca aceste legături să fie frânse.

Isus a spus: „Cuvintele Mele sunt Duh și viață”.

„Duhul Sfânt înapoi în biserică; Hristos Însuși, descoperit în trup de carne, în timpul de seară.”

De ce? Pentru că s-a întors Cuvântul, și fiindcă s-a întors Cuvântul, s-a întors și Viața. Dacă Cuvântul s-a întors înapoi cu Viața deplină, biserica urma să fie întoarsă înapoi pentru a primi Viața deplină.

Să mergem împreună la Ioan 14.16. Isus le vorbea apostolilor despre plecarea Sa de pe pământ. La acest verset a făcut referire fratele Branham în citatul de mai sus când Isus a spus: „Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”.

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.”

Când Isus a început să le vorbească apostolilor, El a spus: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor,” ca și cum urma să vină ceva diferit, o altă persoană, dar citind mai departe, El spune:

„...și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Acum, dacă ne-am putea pune în locul apostolilor în acel timp, vedem că ei aveau o înțelegere firească cu privire la ceea ce urma să se petreacă în jurul lor. El a spus: „Eu voi pleca, dar Îl voi ruga pe Tatăl să vă trimită un alt Mângâietor”, așadar în mod automat ei s-au gândit: „O altă persoană,” apoi El a spus: „Aceasta este Duhul adevărului”. Înțelegeți acum de ce Duhul Sfânt a fost legat timp de aproape două mii de ani de aceste râuri denominaționale? Fiindcă este Duhul Adevărului, iar limitând Adevărul, noi legăm Duhul. Dar când Adevărul este restituit, Duhul

este restituit. Amin!

„...și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi...”

Aceasta este atât de important! Fiindcă Isus nu se referea la ochii noștri firești. Aceasta nu are nimic de-a face cu ceea ce putem vedea noi în trupul nostru firesc, cu ochii noștri firești, fiindcă Isus a spus: *„Lumea nu-L poate vedea”*.

Vă întreb: „Cine a văzut Duhul?” Noi nu-L vedem cu ochii aceștia, ci Îl vedem prin descoperire.

„...pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Așadar, oricine era acest Mângâietor, oricine era acest Duh al adevărului, El locuia chiar atunci în ei, pentru că Isus a spus: *„Lumea nu-L poate vedea, dar voi Îl puteți vedea”*. Vă puteți imagina un apostol zicând: „Eu nu văd nimic”, și pe Isus spunându-i: „Te uitați exact la El”. De ce? Pentru că era Duhul adevărului, iar Isus era Cuvântul făcut trup, era Adevărul arătat, Duhul locuia în El, El fiind Adevărul pentru acea zi.

„... dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Vedeți? El a spus: *„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”*. Dintr-o dată avem ceva în dublă măsură, un Mângâietor și pe Isus care va trăi cu noi? Nu! Este aceeași Persoană, este același lucru indiferent în ce chip vine Dumnezeu; El este Dumnezeu.

Isus spunea: *„Voi ruga pe Tatăl să vă trimită un Mângâietor”*. Se pare că avem trei

persoane în această ecuație, dar tot El spune: „Lumea nu va crede, nu-L vor primi pentru că nu-L vor vedea”. Acesta este încă adevărul astăzi.

Versetul 18: *„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.*

Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”

Despre ce vorbește Isus aici când spune: *„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi”*, vorbind despre Mângâietor, Duhul adevărului despre care noi știm că este Duhul Sfânt? El vorbea despre Rusalii. Făcând referire la ziua de Rusalii, El spunea: *„Mă veți vedea pe Mine”*, dar în ziua de Rusalii ei nu au văzut un trup firesc cu semne de cuie în mâinile Sale. El a spus: *„Mă veți vedea când voi veni la voi”*, dar a venit într-un alt chip, a venit ca Stâlp de Foc, ca un vâjâitul unui vânt, peste ei s-au așezat limbi de foc, și au știut că era El. Ei L-au putut vedea. Lumea nu L-a putut vedea și nici crede pentru că nu L-a putut vedea, dar acești apostoli L-au putut vedea. Aici, Isus făcea referire la ziua de Rusalii: *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”*

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

Fratele Branham a spus: *„Ziua aceea,” este ziua de azi.* Așadar trebuie să ajungem în locul în care „ziua aceea” este ziua de azi.

„În ziua aceea.” În care zi? În ziua în care Mă veți vedea, când Cuvântul va fi dezlegat, eliberat și Eu, Duhul adevărului Mă voi întoarce la voi. Lumea nu Mă va primi pentru că nu Mă va vedea, deoarece vor căuta semne ale cuielor pe mâinile Mele, dar voi Mă veți vedea pentru că Eu voi veni ca Duh al adevărului.

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Și Fiindcă Eu trăiesc...”

Oh, prieteni, ce zi! Ascultați, prieteni. Când fratele Branham a ajuns la acest verset și a spus că ziua aceea este ziua de azi, nu a negat că a fost ziua de Rusalii, ci a spus că aceasta a avut loc, acel Cuvânt s-a împlinit, dar a existat o repetiție în ziua noastră, El întorcându-se din nou la început.

El a spus: *„Ziua aceea”, este ziua de azi*. Ceea ce a fost acolo a căzut în întuneric de-a lungul epocilor bisericilor, dar acum ne-am întors înapoi, Cuvântul a fost restituit, Mireasa a fost restituită, *„ziua aceea”* fiind ziua de azi. Ce s-a întâmplat astăzi? El a spus: *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți.”* Și vă întreb: *„Cum trăiește El azi?”* Isus Hristos are Viață veșnică, El nu este mort, dar nu se referea la aceasta, ci făcea referire la Cuvântul care s-a pierdut în epocile bisericilor, care a căzut în întuneric. Cuvântul a fost luat de la biserică pentru că ea nu l-a putut primi, fiind legat de râuri denominaționale. Cuvântul dormita, ca și cum ar fi fost mort, dar nu era mort pentru că Cuvântul nu poate muri niciodată.

El este Cuvântul, dar în timpul sfârșitului când am ajuns în ziua despre care fratele Branham a spus: *„ziua aceea”, este ziua de azi, când voi veți ști că Eu sunt în Tatăl, Eu în voi și voi în Mine*”, ziua aceea este ziua de azi, ziua în care El trăiește din nou!

El a înviat! De unde a înviat El? Din denominaționalismul întunecat. Ce înseamnă întunericul? Întuneric înseamnă *„fără lumină”*, iar lumina înseamnă *„iluminare, descoperire sau înțelegere”*. Când El a ieșit afară din denominaționalismul întunecos, a spus: *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți.”* Dacă voi vedeți Cuvântul trăind astăzi, înseamnă că trăiți așa cum trăiește și El. *„Așa cum trăiesc Eu, și voi trăiți”*. Amin!

„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”. Nu este o pretenție personală, nu este ca și cum noi am spune: *„Noi avem aceasta pentru că facem cutare sau cutare lucru”*. Nu! Ci viețile noastre sunt atașate de acest Cuvânt, iar când El s-a întors înapoi, viețile

noastre s-au întors înapoi, starea noastră s-a întors înapoi, tinerețea noastră s-a întors înapoi, puterea noastră s-a întors înapoi, capacitatea noastră de a da naștere s-a întors înapoi. De ce? „Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”. Astăzi, Cuvântul a înviat din denominaționalismul întunecat și s-a întors înapoi în putere deplină și în manifestare deplină.

Cuvântul este din nou viu în fața Miresei, este viu exact ca în ziua de Rusalii. Ei au crezut că au ucis Cuvântul, dar El nu poate fi ucis. L-au pus într-un mormânt, au pus o piatră și o pecete peste El. Nu este uimitor că nu a fost o pecete greacă sau o pecete ebraică, ci una romană? Biserica din Roma a fost aceea care a închis Cuvântul, care L-a ascuns, L-a îngropat și L-a suprimat, rotind propria lor piatră, piatra propriei lor descoperiri peste El, încercând să-L îngroape și să-L ucidă.

Dar exact ca prima dată, Îngerul Domnului a venit jos, a rupt pecetea și a dat piatra la o parte, iar noi ne-am întors în ziua în care Îngerul Domnului a venit jos, a frânt pecetea romană și a dat piatra la o parte. Ce a ieșit afară? Isus Hristos, Cuvântul pentru ziua noastră. Noi am parcurs întregul ciclu, astăzi, Biblia este vie din nou și ne-am întors înapoi acolo unde ar fi trebuit să fim inițial, înainte de cădere. Ce ne-a adus înapoi?

Amintiți-vă că Sara nu a făcut nimic deosebit. Sara a răs înaintea făgăduinței lui Dumnezeu pentru că nu a crezut-o, L-a mințit pe Dumnezeu în legătură cu ea. Nu faptul că ea a meritat ceva i-a schimbat trupul, nu datorită meritului ei a adus la viață fiul făgăduit. Meritul ei ar fi omorât-o, iar meritul nostru ne-ar pune pe o cruce, pentru că și noi am răs, am batjocorit, nu am crezut, am acționat în feluri care au fost în totalitate dovezi ale necredinței, și dacă Dumnezeu ne-ar fi judecat în conformitate cu meritele noastre, toți am fi fost pierduți. Dar El nu ne poate face rău nouă fără să-I facă rău lui Hristos, deoarece noi facem parte din Hristos.

Așadar, ce a adus Mireasa înapoi la ceea ce trebuie să fie o Mireasă? Nu are nimic de-a face cu meritul sau cu vrednicia individului. Sara a dovedit aceasta, iar eu sunt atât de bucuros că a dovedit-o, sunt atât de bucuros că a răs, că a mințit și că a negat făgăduința, sunt atât de bucuros că ea a încercat să hibridizeze Cuvântul.

Poate spuneți: „Ce este în neregulă cu tine, frate Chad?” Sunt atât de bucuros pentru că și eu am făcut toate aceste lucruri. Dar ea nu a fost întinerită datorită faptelor sale, ci pentru că era parte din Avraam. Ea îi aparținea lui Avraam, iar când Avraam a întinerit, a întinerit și ea odată cu el. Tot așa, când Cuvântul a înviat din denomiționalismul mort, a înviat și Mireasa din denomiționalismul mort. Amin! Astfel, suntem schimbați! Biserica, Mireasa lui Isus Hristos a fost schimbată la ceea ce ar fi trebuit să fie la început pentru a da naștere Fiului făgăduit. Aceasta s-a împlinit fără niciun merit.

Ce a făcut Mireasa pentru a-L determina pe Dumnezeu să trimită un profet? Nu a făcut nimic. Noi nu am făcut nimic, dar Dumnezeu a făcut aceasta pentru că a știut că atunci când L-a înviat pe Hristos și S-a întors în ziua de Rusalii ca Mângâietor, ca Duh, El a spus: *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți”*.

Ce făceau apostolii în camera de sus? Se ascundeau de autoritățile evreiești. Erau speriați și se temeau pentru viețile lor, se ascundeau, le era teamă să depună mărturie că fuseseră cu El. Nu meritul lor, ci făgăduința lui Dumnezeu a adus Stâlpul de foc jos, iar El nu a putut merge nicăieri altundeva, decât în oamenii care făceau parte din El înainte de întemeierea lumii. Aceasta nu s-a datorat meritelor lor, ci pentru că ei erau una cu El înainte de întemeierea lumii. El a trimis Stâlpul de foc jos, iar ei au fost botezați cu Duhul Sfânt și născuți din nou, acea Viață țâșnind din ei, *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți.”*

„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.”

„Atunci, unde sunt cei trei?” „Mă voi ruga la Tatăl, iar El vă va trimite un Mângâietor.” Apoi, a spus: *„În acea zi, veți înțelege despre ce vorbesc. Nu veți mai fi derutați de pecetea romană, ci veți ști despre ce vorbesc.”* *„În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi”*.

Dacă El este în Tatăl și noi suntem în El, atunci noi suntem în Tatăl. Dacă Tatăl este

În El, iar El este în mine, El este în mine și Tatăl este în mine pentru că El a spus: „Eu și Tatăl Meu vom locui cu el.” Așadar, ce este aceasta? Este același lucru. Nu contează ce termen îi atribuim, este aceeași Persoană, același lucru, este aceeași viață. *„Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți.”*

Când Cuvântul, care a fost pierdut în întuneric prin denominaționalism, prin crezuri, învățături și înțelegere falsă, a legat Duhul Sfânt departe de oameni, ca să nu existe decât un singur fel de viață pe care ei să-o trăiască.

Luther a putut ajunge la neprihănire, dar a fumat, a rostit vorbe de ocară și a contribuit la uciderea evreilor. Este adevărat? Dacă Luther ar trăi o astfel de viață astăzi, noi nu l-am fi numit credincios. Dar noi privim la el și spunem: „El este mesagerul bisericii din epoca pentru acea zi. El este steaua din mâna lui Isus, este păstorul întregii epoci”. Totuși, el nu a trăit o viață sfântă, dacă am putea spune așa. Cu toate acestea, a fost păstorul acelei epoci și nu există niciunul dintre noi care să nege aceasta, deoarece Duhul Sfânt era legat atunci de râuri denominaționale.

Ei tocmai ieșiseră din epoca întunecată în care biserica catolică a avut stăpânire deplină, jefuind Cuvântul de la oameni. Ei nici măcar nu aveau Biblia în propria lor limbă, și nu au avut nicio cale să citească Cuvântul Domnului ca să-L cunoască. Atunci s-a ridicat Luther, care studiase și a devenit preot. El era capabil să citească Biblia, și astfel a recunoscut că cei neprihăniți sunt mântuiți prin credință, primind o descoperire adevărată despre neprihănirea adevărată. El a propovăduit această descoperire, și a adus o rezolvare. De ce? Deoarece Cuvântul începea să trăiască din nou, ieșea din pământ ca tulpină. Tulpina a ieșit din pământ, dar ea nu putea trăi viața grâului pentru că era doar în stadiul de tulpină, și putea trăi doar viața unei tulpini. Eu cred că înțelegem aceste lucruri, nu-i așa?

Mergem mai departe la Wesley, care a început să predice sfințirea pentru că Dumnezeu aducea Cuvântul înapoi. Cuvântul începea să se ridice din nou, iar el a adus înapoi sfințirea, viața pe care a trăit-o Wesley, depășind lumina trăită de Luther. Totuși, Wesley a fost trinitarian și a ordonat femeii predicator. Wesley a

ordinat femeii să predice? Da, el a crezut că este o idee minunată, credea că toată lumea ar trebui să predice, bărbat sau femeie.

Dacă Wesley ar fi trăit cu aceeași învățătură astăzi, noi nu l-am numi un credincios, dar el a fost o stea aflată în mâna lui Dumnezeu, un mesager al epocii. De ce? Acum, începem să înțelegem ce spunea fratele Branham când a spus că Duhul Sfânt a fost legat. Trăirea lui Wesley, a fost în concordanță cu măsura descoperirii Cuvântului, pe care a primit-o în acea zi.

Să aducem aceasta astăzi. Indiferent cât de mult ne străduim noi să trăim Viața lui Isus Hristos, este imposibil fără descoperirea deplină a întregului Cuvânt.

Dacă este ceva ce limitează Cuvântul lui Dumnezeu, va limita exprimarea lui Isus Hristos astăzi, deoarece aceasta s-a petrecut de-a lungul epocilor. O putem repera, putem lua Cartea Epocilor bisericilor și o putem urmări de-a lungul lor. Acelea erau semințe-gene ale lui Dumnezeu, erau copii ai lui Dumnezeu, rânduiți mai dinainte, cu o porțiune din Dumnezeu însuși locuind în sufletul lor, dar ei nu s-au putut ridica deasupra nivelului Cuvântului descoperit în ziua lor. Nu s-au putut ridica deasupra nivelului de predicare din ziua lor.

Așadar, nu contează cât de mult ne străduim noi. Eu nu spun că nu ar trebui să ne străduim, dar fratele Branham a spus că noi nu vom putea trăi mai sus decât descoperirea pe care o avem. Așa este. Nu vom putea trăi mai sus de descoperirea noastră. De aceea, atunci când citim Mesajul, aceasta nu face parte din lucrurile săptămânale pe care trebuie să le bifez pe lista mea de activități, ci mă hrănesc zilnic cu Cuvântul. A fost necesar ca acest Cuvânt să fie viu pentru ca și eu să fiu înviat. Cuvântul trebuie să fie viu pentru mine, și dacă Cuvântul trăiește, și eu trăiesc. Noi nu trăim separat de acest Cuvânt pentru că Isus a spus: „*Fiindcă Eu trăiesc, și voi trăiți.*” Astfel, dacă acest Cuvânt nu este viu pentru mine, atunci nici eu nu sunt viu la nivelul acestui Cuvânt. Are aceasta sens pentru?

De aceea este atât de important să fim în mod constant în Cuvânt și în părtășie cu

El, iar predicarea Cuvântului nu este despre a încerca să ne împingem pe noi înșine undeva sau a încerca să forțăm să fim ceva ce nu suntem, ci trebuie doar să ne hrănim cu Cuvântul și să-L lăsăm pe Dumnezeu să-L ridice mai sus înaintea ochilor noștri, iar pe măsură ce El este înălțat, îi va atrage pe toți oamenii la Sine. Așadar, El trebuie să se ridice în mod constant mai sus și mai sus pentru că noi nu vom putea pleca dacă nu va pleca El. Înțelegem?

Dacă Cuvântul nu merge mai sus, nici noi nu vom merge mai sus. „Dacă Eu voi fi ridicat de pe pământ, îi voi atrage pe toți oamenii la Mine.” Eu spun: „Slăvit să fie Dumnezeu! Haideți să-L ridicăm mai sus. Haideți să continuăm să privim la acest Cuvânt, la ceea ce a spus și a adus profetul și să nu ne mulțumim niciodată cu ceea ce am avut, ci să flămânzim întotdeauna după mai mult.” Eu nu cred că aceasta este o poziție nepotrivită în care am putea fi, nu cred că am fi vinovați într-un fel, ci să spunem: „Doamne, eu vreau să Te văd mai sus, doresc să Te văd înălțat.” Ce înseamnă aceasta? Că trebuie să fim așezați acolo unde este așezat El, iar dacă eu Îl văd înălțat și ridicat mai sus, voi fi ridicat și eu în acel loc pentru că noi nu vom putea trăi mai sus decât descoperirea pe care o avem.

Uneori, vedem oameni care se luptă foarte mult cu lucruri simple ca să trăiască o viață creștină, doar ca să trăiască o viață creștină de biruință. Dar vedem, de asemenea, că nu există o dedicare asupra Cuvântului; nu există o dragoste pentru descoperire, nu există o hrănire cu Cuvântul, nu există dragostea de-a avea părtașie în jurul lucrurilor lui Dumnezeu, nu există dorința de a auzi mai mult Cuvânt, de a vorbi despre El și de a auzi mai multă predicare a Cuvântului, de a-l asculta pe fratele Branham și de a citi predicile sale. Vedeți, nu există dragoste pentru acest Cuvânt, de aceea, se împiedică și cad în mod constant în fața trăirii vieții pe care știm că ar trebui să o trăim astăzi. Profetul a spus lucrurile clar. El ne-a arătat ce viață ar trebui să trăim, dar există o constantă: „Eu nu voi putea ajunge acolo, niciodată nu aș putea ajunge la înălțimea acestor lucruri, de aceea am încetat să mai încerc. Am încercat și am eșuat, am încercat și am eșuat, am încercat un timp, dar nu a funcționat pentru mine.”

Motivul pentru care nu a mers pentru voi, este că numai ați încercat. Am făcut eforturi umane ca să trăim viața pe care a spus fratele Branham că ar trebui s-o

trăim, și a trebuit să încercăm. Dar noi nu ar trebui să încercăm, pentru că toate încercările noastre vor sfârși în van, vom deveni frustrați, ne vom descuraja și vom aluneca de la Cuvânt pentru că trebuie să înțelegem că nu este încercarea noastră, purtarea noastră bună, ci când vedem Cuvântul ridicându-se, aceasta ne ridică și pe noi mai sus. Este să-L vedem sus, ridicat, iar aceasta ne duce și pe noi mai sus pentru că dacă trăiește El, trăim și noi. Cu cât acest Cuvânt trăiește mai mult, cu atât trăim și noi mai mult. Acestea merg împreună, prieteni. De aceea, ar trebui să ne rugăm pentru serviciile care se țin în biserica noastră.

Indiferent cine predică sau este în spatele amvonului, noi trebuie să venim cu sinceritate, cu predare și cu așteptări, pentru că dacă El trăiește, trăiesc și eu. Dacă acel vas uman cu greșeli s-ar putea da la o parte pentru ca Dumnezeu să preia controlul în cadrul serviciului, ca să-L ridice pe Hristos mai sus, oriunde va merge Cuvântul, vom merge și noi, pentru că noi facem parte din Cuvânt. Dacă poate merge Soțul, poate merge și soția. Ar trebui să ne apropiem de fiecare serviciu așa: „Dumnezeule, fii înălțat astăzi! Doamne, preia controlul acestui serviciu, preia controlul vorbitorului, pentru că nu el este cel care ne vorbește, ci Tu ne vorbești prin el, și lasă ca acest Cuvânt să trăiască, pentru că dacă El trăiește, trăim și noi.”

Fratele Branham a spus în **Este răsăritul soarelui:**

„Observați, Mesajul Evangheliei Însuși trebuie să le dovedească oamenilor că El a înviat. „Mergeți și spuneți apostolilor Mei că Eu am înviat din morți, și Mă voi întâlni cu ei ca să le confirm aceasta.” O, Doamne, în aceste zile din urmă, va fi din nou Lumină peste tot pământul! „Le voi dovedi apostolilor Mei! Mergeți și spuneți-le că Eu nu sunt mort, că nu sunt o tradiție, ci Eu sunt Hristosul care trăiește. Îi voi întâlni. Duceți apostolilor Mei Mesajul că Eu am înviat din morți”, Evanghelia, vestea bună.”

Încă este vestea bună, că El a înviat din morți. El a înviat din denomiționalismul mort, din întunericul denomițional. Și fiindcă El trăiește, trăim și noi.

În **Pecetea Paștelui** din anul 1965, el a spus:

„Acum, Duhul Sfânt este aici pe pământ, căutând acei indivizi pe care Dumnezeu i-a rânduit la Viață în această epocă. De îndată ce îi găsește, procedează așa cum a făcut-o cu Isus Hristos, marele super Fiu al lui Dumnezeu care ne-a răscumpărat pe noi toți. Observați, El vine jos și își ocupă locul în viața umană, aducând puterea de a aduce la Viață. Acea putere de aduce la Viață care a venit peste Isus, L-a adus la manifestarea fiecărei făgăduințe a Cuvântului acelei zile. La fel procedează Duhul Sfânt care a venit asupra noastră astăzi. Dacă nu este un duh batjocoritor, dacă nu este diavolul care batjocorește Duhul Sfânt, ci este Duhul Sfânt adevărat, autentic, El va manifesta făgăduința acestui ceas.”

De ce? Pentru că Duhul Sfânt a fost legat de râuri denominaționale, dar va fi eliberat de Mesajul timpului de seară. Așadar, ce a eliberat Duhul Sfânt? Mesajul timpului de seară. „Eu vreau mai mult din El”. El a fost eliberat de Mesajul timpului de seară. Slavă Domnului!

„Când a căzut peste Luther, a manifestat făgăduința aceluia ceas. Când a căzut peste Wesley, a manifestat făgăduința aceluia ceas. A căzut peste Moise, a manifestat făgăduința aceluia ceas. A căzut peste Noe, a manifestat făgăduința aceluia ceas. Când a căzut peste Isus, a manifestat făgăduința aceluia ceas. Înțelegeți?

Este Duhul Sfânt venind jos pentru a aduce la Viață, pentru a-i face vii pe oamenii care au fost rânduiți mai dinainte de Dumnezeu pentru a fi în Răpire. Observați. D

Dacă este un vultur adevărat, el va înțelege Mesajul orei. Dacă este un vultur adevărat.”

Dar dacă nu este un vultur adevărat, nu putem forța lucrurile, nu putem face nimic.

Citim din nou în mesajul **Este răsăritul soarelui:**

„Dar frate, când auzi acel strigăt, în tine există Ceva! Tu ești un vultur.”

Vedeți, povestea puiului din curtea găinilor pe care o cunoaștem atât de bine? Fratele Branham a spus-o de nenumărate ori. De ce? Pentru că este de actualitate și se potrivește. Pentru că vulturul avea potențial în ADN-ul său. El avea potențialul de a zbura, de a vedea departe, avea potențialul de a fi o pasăre cerească. Dar tot acest potențial nu fusese concretizat niciodată pentru că nu auzise niciodată nimic cu care să se identifice, așa că încerca să se identifice cu tot cloncănitul denominațional pentru că era singurul mesaj pe care-l auzise.

Astfel, vulturul trăia ca și puii de găină pentru că nu auzise decât mesajul găinilor. Când găina spunea: „Mănâncă râme”, el mâna râme. Când găina scurma în pământ, făcea și el la fel pentru că nu putea trăi dincolo de mesajul pe care-l auzea.

Dar într-o zi, mama vultur a zburat pe acolo pentru că știa că mai avea un ou, iar când a zburat pe acolo, a strigat, și atunci, ceva din interiorul micuțului vultur a spus: „Acesta sunt eu. Și eu sunt ceea ce este aceasta.” Mama vultur a început să vorbească cu puiul de vultur, iar el a întrebat-o: „Mamă, cum ajung acolo sus?” Și ea a răspuns: „Sari pur și simplu. Tu ai deja tot potențialul în tine”.

Luther avea în el potențialul pentru acea zi, Wesley avea în el potențialul pentru epoca sa, totul era deja acolo. Tot ce avea nevoie, a fost o descoperire, Cineva care să strige pentru ca el să se poată ridica la acea descoperire, la acel nivel. Astfel, ceea ce a schimbat vulturul ca să nu se mai comporte ca un pui de găină, nu a fost efortul său, nici înțelepciunea sa, nici capacitatea lui de a înțelege ceva, ci motivul pentru care a fost transformat de la viața de găină la cea de vultur, a fost faptul că a auzit strigătul marelui Vultur și chemarea de-a urca mai sus. Când a avut loc chemarea de-a urca mai sus, de-a părăsi pământul și de a trăi în cele cerești, în vultur se afla o identificare care recunoscut că Glasul acela era

adevărat. Când vulturul a strigat, găinile au fugit și s-au ascuns, dar micuțul vultur și-a scos capul afară ca să vadă ce era aceea pentru că în urechile sale, suna bine.

Fratele Branham a spus o poveste atât de simplă, dar atât de adâncă pentru că explica atât ziua în care trăim noi, cât și oricare altă zi. El a făcut-o într-un mod atât de simplu.

Acel vultur micuț fusese rânduit să fie un vultur, avea ADN-ul unui vultur, dar nu trăia deloc viața unui vultur. Dar când a auzit strigătul unui vultur, a început să dea din aripi, să se miște, să urce pe gard și să dea mai mult din aripi apoi și-a luat zborul până când a ajuns în același loc de unde a venit strigătul vulturului. Vulturul a ajuns la același nivel cu strigătul pe care îl auzise. Amin! Acum înțelegem de ce fratele Branham a spus: „*Mai presus de toate, rugați-vă pentru descoperire*”.

Astăzi, noi avem nevoie de descoperire mai mult decât orice, pentru că dacă Îl putem vedea înălțat și ridicat, trăim și noi. Dacă-l auzim, putem merge la strigătul vulturului. Dacă nu luăm natura unei găini și nu fugim de strigătul vulturului, vom începe să ne mișcăm spre strigătul vulturului. Strigătul vulturului de sus a dezlănțuit potențialul care era în micuțul vulturaș și pe care el nu știa că-l avea.

Eu nu înțeleg de ce se tem oamenii atât de mult de descoperire. Chiar nu înțeleg. Fiindcă începem să vorbim despre descoperire, despre deschiderea Cuvântului, începem să câștigăm mai mult teren, dar oamenii de închid în sine și devin din ce în ce mai rezervați, apoi se instalează frica. Ei se tem așa cum se temeau și găinile. Dar de ce ne temem? Ne temem să zburăm? Să mergem mai sus? Să vedem mai departe? Vedeți voi, cu cât a mers mai sus, vulturul a văzut mai bine.

Vulturul nu mai fusese atât de sus înainte și nu știa cum era acolo. El nu fusese decât în curtea găinilor și nu avea decât o vedere limitată acolo; nici măcar nu știa că era mai mult de văzut până când nu a ajuns pe gardul găinilor. Dar când a ajuns acolo, a înțeles că exista mai mult de văzut. Când a început să sară și să dea din aripi, apoi să se ridice ușor, a văzut că exista ceva și mai mult de văzut. Apoi a dat

mai mult din aripi și a spus: „Este și mai mult de văzut,” până când a ajuns mai sus și mai sus și mai sus. Cu cât urca mai sus, cu atât putea să vadă mai mult. Cu cât a ajuns mai sus, cu atât a început să vadă și mai clar: cine ce este, care erau granițele, care era Adevărul. Noi nu vom înțelege niciodată lucrurile dacă rămânem în curtea găinilor, încercând să vedem în curtea găinilor, pe gard, cât de departe este prea departe, care este limita descoperirii și cât de departe a ajuns fratele Branham în explicarea lucrurilor. Putem pune noi limite la ceea ce a spus el?

Singurul fel în care putem distinge Cuvântul care ne-a fost dat astăzi, este să zburăm cât putem de sus, și cu cât mergem mai sus, cu atât totul devine mai clar și putem poziționa toate lucrurile.

Sub ungera vulturului, fratele Branham a mers atât de sus, încât a început să poziționeze Cuvântul din Geneza până în Apocalipsa. Apoi a mers și mai sus și a putut spune că ceea ce se petrece pe pământ a început în ceruri, unde a avut loc un război care a început înainte de ceea ce putem găsi în Geneza 1.2. Apoi, a privit în cealaltă direcție și a putut vedea dincolo de Epocile bisericilor, dincolo de perioada de necaz; a putut vedea Împărăția de o mie de ani și dincolo de ea, a putut vedea Cetatea venind jos de la Dumnezeu; cerul nou și noul pământ; a putut vedea foarte clar dincolo de timp, înapoi în veșnicie. De ce? Pentru că acel vultur zbura mai sus. Noi trebuie să ne desfacem aripile, să zburăm și să spunem: *„Fiindcă Eu trăiesc și voi trăi!”*.

Astfel, noi înțelegem că sunt lucruri pe care profetul le-a spus, dar zac într-o stare adormită. El le-a spus în urmă cu cincizeci și ceva de ani, dar zac într-o stare adormită. „Nu le înțelegem, nu au sens, nu le pot pune cap la cap, pentru mine nu se leagă”. Este adevărat? Dar în tot acest timp de cincizeci de ani, noi ne-am ridicat mai sus, și dintr-o dată, am putut privi în jos dintr-un punct diferit și am spus: „Înțeleg, cred că știu la ce se referea el. Cred că văd aceasta în Scripturi. O văd, înțeleg ceea ce a spus, este exact ceea ce a spus el”. Noi nu am înțeles lucrurile până când nu am ajuns puțin mai sus. Vedeți, aceasta este o călătorie de care vulturul nu se teme, ci este foarte entuziasmantă pentru el.

Sunt încântat. „Oare ce va aduce următorul pas?” Vedem un vultur care prinde un curent ascendent și se rotește în cerc urcând mai sus și mai sus. Eu vreau să fiu acel vultur într-un curent ascendent al Cuvântului lui Dumnezeu, purtat mai sus de Duhul descoperirii și vreau să știu ce va aduce următoarea cotitură.

„Oare ce voi vedea mai mult decât am văzut ultima dată, când mă voi roti din nou în cerc peste zona cutare?” Pentru că, *„Așa cum trăiește El, trăim și noi.* Aceste lucruri care se află în Mesaj și zac adormite, le-a spus fratele Branham, dar nu a fost foarte clar ce a vrut să spună.

Vedeți, noi înțelegem că Dumnezeu este atât de înțelept încât a folosit buze umane pentru a propovădui Cuvântul Său. El este atât de înțelept încât a putut lua lucruri care sunt veșnice, care provin de la un Dumnezeu veșnic și le exprimă în limbaj uman. Nu există nicio cale prin care limbajul uman ar putea exprima ceva cu acuratețe. De aceea, găsim citate care aparent se contrazic. De exemplu, fratele Branham a spus că sămânța-genă a lui Dumnezeu se află în suflet. Dar în alt loc, el a spus că sufletul este sămânța. Așadar, am putea lua aceste afirmații și să facem două tabere. Apoi, am putea să începem o dezbatere și să ne înțepăm unii pe alții cu citate: „Nu, de mai multe ori a spus cutare”. Sau: „Mai târziu în slujba sa, a spus cutare, nu cutare”. Dar nu s-ar putea ca el să fi folosit limbajul limitat de care dispunea pentru a explica ceea ce vedea în acel timp? Sau poate nu a făcut o separare între: „sămânța se află în suflet” și „sufletul este sămânța”. Poate el nu a vrut să separe nimic, ci pur și simplu folosea un limbaj limitat pentru a explica ceva ce nu putea fi explicat pentru înțelegerea umană, iar Dumnezeu a ascuns o taină în limbajul limitat pentru ca această taină să poată fi luată prin descoperire și nu prin educație.

Fratele Branham a făcut aceasta tot timpul, chiar și cu privire la venirea Domnului. El a spus că Domnul a venit și a spus și că El va veni. A spus că El a apărut, dar a spus și că El va apărea. El a spus că vom merge în Răpire, dar a spus și că Răpirea a venit și că ea a început cu un Strigăt; iar noi ne întrebăm: „Unde suntem?” Apoi a spus: *„Pecetea a șaptea este venirea Domnului”*, dar tot el a spus: *„Acea Pecete a șaptea este taina plecării”*. Atunci ne întrebăm: „Pecetea a șaptea este venirea sau plecarea?” Înțelegeți ce vreau să spun?

Timp de cincizeci și ceva de ani, am luat o serie de citate față de o altă serie de citate, și nu am privit decât la o ființă umană care a văzut ceva prin descoperire și a încercat să ia un limbaj uman, acest om neavând decât șapte clase. Dar Dumnezeu a rânduit lucrurile așa, pentru că nu a vrut ca noi să venim prin educație, ci prin descoperire. El a dorit ca noi să auzim strigătul vulturului și să urcăm la el. Un strigăt care să trezească potențialul din noi, ca să începem să dăm din aripi și să mergem mai sus „pentru că orice a spus el, pentru mine sună adevărat.”

„Păi, atunci sămânța este în suflet sau este sufletul?” Nu știu, dar ce a spus el, este adevărul. „Este venirea sau plecarea?” Înțelegeți ce vreau să spun?

Dumnezeu a trimis strigătul unui vultur într-un asemenea fel, încât el este ascuns în spatele cuvintelor umane. Este ascuns în spatele limitelor limbajului unui om născut în Kentucky, cu o educație de șapte clase, care nu putea pronunța bine toate cuvintele rostite. De ce a făcut Dumnezeu aceasta? Pentru că a dorit să auzim strigătul vulturului care trecea prin limitările umane.

Același lucru este valabil și în cazul predicării. Lucrurile vor fi spuse greșit, vor fi amestecate, dar aceea este masca sub care Dumnezeu ascunde strigătul vulturului, pentru că El predică Adevărul, descoperirea, aceasta fiind ceea ce contează, nu cât de corecte sunt cuvintele.

Oare aud strigătul vulturului? Și la ce mă cheamă acel strigăt? Mă cheamă la curtea găinilor de lângă mine? Mă cheamă să mă mut dintr-o curte în alta? Ce strigăt auzim noi și la ce ne cheamă? La o curte a găinilor care este mai bună decât alta? Eu aș fugi de așa ceva pentru că este un glas greșit.

Strigătul mamei vultur nu încerca să controleze puiul de vultur, să-l manipuleze sau să aibă un câștig personal de pe urma aceluia vulturaș. Strigătul vulturului încerca să-l ajute pe vulturaș să atingă potențialul maxim al zborului său. Strigătul vulturului încerca să-l determine să treacă de la felul de a trăi ca găinile, legat de

pământ, la un vultur născut din cer care a fost rânduit dintotdeauna să fie un vultur. Glasul vulturului striga întotdeauna: „Vino mai sus, vino mai sus, vino mai sus!” El nu spunea: „Poartă legitimația mea, spune-le oamenilor că ai fost născut din nou sub slujba mea.”

Înțelegem noi ce ascultăm? Noi ascultăm Glasul care spune: „*Vino mai sus!*” Înțelegem că atunci când mama vultur a strigat, nu a existat nicio coardă legată de micuțul vultur? Nicio coardă. Când acea mamă vultur a strigat și l-a chemat pe vulturaș mai sus, puiul de vultur avea potențialul de a merge oriunde voia să meargă. Înțelegeți? El avea libertatea să meargă oriunde voia. Aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu. Dumnezeu nu ne leagă, ci ne eliberează. Dumnezeu nu ne împinge, nu ne convinge, nu ne manipulează, ci El strigă descoperirea Cuvântului Său ca să deschidă potențialul deplin ce se află înăuntrul nostru, ca noi să putem fi ceea ce am fost rânduiți să fim: libertate și eliberare în Duhul. Ce auzim noi? „*Și după ce voi fi înălțat...*” Cine este înălțat? Isus Hristos, Cuvântul pentru ziua de azi. „*Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.*”

Mama vultur știa că mai are un copil, și a zburat peste curtea găinilor strigând pentru a declanșa potențialul care se afla în acel vulturaș ca el să poată zbura și să devină independent, să aibă propria sa descoperire, propria sa viziune și propriile sale aripi să zboare.

Înțelegeți ce încearcă să facă Dumnezeu astăzi? El încearcă să elibereze, să declanșeze potențialul care se află în vulturi. El nu vrea să fim legați de o biserică, ci să fim liberi pe deplin, sută la sută liberi, ca să zburăm sus și să vedem unde ne aflăm. Să avem propriile noastre aripi și să fim capabili să dăm din ele singuri, să avem libertatea de a zbura oriunde dorim, să zburăm deasupra Cuvântului lui Dumnezeu și să vedem cu ochi de vulturi tot ce dorește El să vedem. Vedeți voi, fiindcă acest Cuvânt trăiește, și noi trăim.

Când Avraam s-a întors la tinerețea sa, s-a întors și Sara împreună cu el. Când Avraam s-a întors la puterea sa, s-a întors și Sara la puterea sa. Ce se întâmplă cu Mireasa când acest Cuvânt devine mai puternic și mai puternic și mai puternic?

Devine din ce în ce mai puternică. Dacă puterea lui Avraam a fost reînnoită și cea a Sarei a fost reînnoită. Dacă Hristos a înviat, a înviat și Biserica. Cum a înviat Cuvântul din denomiționalismul întunecat, am înviat și eu din denomiționalismul întunecat. Înțelegeți că dacă nu s-ar fi auzit Strigătul vulturului în zilele noastre, noi am merge încă la biserici denomiționale și am fi tot orbi, am fi tot în întuneric și scormonind în gunoi? Noi nu avem puterea să ne schimbăm prin propria voință starea în care ne aflăm, nu avem înțelepciunea sau înțelegerea de a face aceasta, de aceea a fost nevoie să vină Dumnezeu Însuși astăzi.

Ce a fost legănat în snopul de legănat? Nu a fost fratele Branham, omul, ci Cuvântul pentru ziua de azi. Acel Cuvânt a fost pus și adus la maturitate în acel vas, dar Cuvântul a fost cel care legănat deasupra noastră pentru a putea deschide Cuvântul care se afla în noi. Când vedem acel snop, când îl vedem pe fratele Branham trăind o viață dedicată, suferind din pricina Lui, cu zece mii de oameni care l-au respins și rămânând cu Cuvântul, spun: „Acela este potențialul meu”.

El era atât de ascultător și de respectuos, încât a venit la amvon și și-a mărturisit păcatele înaintea oamenilor, spunându-le ce voia să facă, atât de smerit, atât de sincer, atât de plin de dorința de a trăi Viața lui Dumnezeu, Viața la care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta l-a determinat să fie atât de sincer și de corect față de Adevăr. A stat în fața criticii, a respingerii și a batjocorii, a ridiculizării, dar a suportat totul în smerenie și nu s-a înfuriat nicio clipă. El nu a ripostat, ci a suportat totul rămânând credincios față de Cuvânt.

Când văd această parte a Cuvântului, a secerișului, când văd secerișul deplin întorcându-se la maturitatea sa, spun: „Acesta este potențialul meu. Și eu pot zbura atât de sus pentru că el a fost prima parte a secerișului care a ajuns la potențialul secerișului, arătând că și restul spicelor care se află în câmp vor ajunge în același loc. Astfel, spun: „Și eu pot fi la fel de ascultător, de smerit, de respectuos, de sincer și de onest”. Amin! Poate nu mă aflu acolo acum, dar pot fi acolo pentru că dacă micuțul vultur o poate vedea pe mama vultur zburând, același potențial care a dus-o pe mamă în văzduh, este și vulturaș; și dacă el ar putea să experimenteze acel potențial pentru a-l declanșa în totalitate, va putea

ajunge acolo unde se află mama vultur.

Viața fratelui Branham nu ne-a fost arătată ca s-o punem pe un piedestal și să facem din ea un idol, aprinzându-i lumânări și spunând: „Ce viață! Ce om minunat!” Toate acestea sunt adevărate, dar s-au manifestat pentru ca Mireasa să poată vedea ce potențial se află în Ea, ca voi să puteți zbura, fiindcă aveți aripi, sunteți vulturi, sunteți un copil al lui Dumnezeu.

Fratele Branham nu este singurul fiu al lui Dumnezeu. El este într-adevăr singurul profet al epocii, singurul înger mesager a celei de-a șaptea epoci a bisericii. El a fost singurul căruia i-a fost dată această autoritate. Dar slăvit să fie Dumnezeu, pentru că viața pe care a trăit-o el, viața consacrată, dedicată Cuvântului, prin descoperirea Cuvântului pe care a primit-o și a trăit-o, o putem trăi și noi. Ce i-a dat acestui profet capacitatea de a trăi acea viață? Aș spune că a fost descoperirea dată de Dumnezeu asupra Cuvântului. El a avut descoperirea Cuvântului, și descoperirea Cuvântului l-a chemat mai sus.

Cuvântul manifestat înaintea noastră a fost Luca 17.30 și Maleahi 4. A fost legănat deasupra noastră, dar nu pentru ca noi să spunem: „Wow, doresc să pot face și eu aceasta!”

Când a văzut-o pe mama vultur zburând, micuțul vultur din curtea găinilor nu a spus: „Wow, cât mi-ar plăcea să pot zbura și eu!” Sau poate a spus aceasta la prima vedere. Prima dată când am citit Supranaturalul, am spus: „Wow, cât de mult mi-ar plăcea să fac și eu aceste lucruri!” Mergeți la ocean și luați o lingură de apă din el, tot ce este în ocean este și în apa din lingură. Știți ce se află în voi? O lingură din Dumnezeu. Noi manifestăm doar ceea ce am fost rânduiți să manifestăm. Cineva poate manifesta ceva, altcineva poate manifesta altceva, iar eu ceva diferit. Nu suntem chemați să manifestăm toți același lucru, dar tot potențialul este acolo.

Potențialul de a învia morții nu este în mintea noastră, ci în interiorul nostru.

Potențialul de a deschide ochii orbilor nu este în trupul nostru, în mintea noastră, ci aici, în interiorul nostru, și ceea ce caută El, este o inimă predată, o viață predată, un suflet predat, pentru ca El să poată scoate la suprafață potențialul care se află acolo și pe care vrea să-l manifeste în acel ceas. Nu ce vreau eu sau altcineva, nu dorințele noastre: „Oh, mi-ar plăcea să înviez morții, să vindec bolnavii!” El vrea ca noi să scăpăm de toate ideile noastre și să ne predăm Lui atât de mult, încât El să poată lua acest vas și să aducă la suprafață potențialul care este acolo, spre slava Sa, nu spre slava noastră și potrivit cu voia și scopul Său, nu ale noastre.

De ce a venit El în acest ceas și a făcut să se audă Glasul unui vultur? Pentru ca noi să putem urca mai sus. De ce a venit El și a restituit Cuvântul? Pentru că fără El, nu ar exista nicio restituire a Bisericii. Apoi, când Cuvântul S-a întors la început și Biserica Sa s-a întors la început și a primit Fiul făgăduit. Care a fost Fiul făgăduit? Norul care s-a arătat în anul 1963. A venit El Însuși pentru a rupe Pecețile.

Când Cuvântul s-a întors la început și Biserica s-a întors la început, ea a putut primi Fiul făgăduit, iar El a venit învelit într-un Nor pentru a deschide cele șapte Peceți. Acum, întregul potențial al Vieții depline a lui Isus Hristos a fost deschis.

Poate spuneți: „Dar eu ce pot să fac?” Ascultați doar strigătul vulturului care vă cheamă mai sus, apoi dați din aripi. Voi aveți ceea ce este nevoie. Aceasta este deja în voi. Înțelegeți că vulturașul acela nu avea doar potențialul de a zbura, pentru că dacă nu ar fi avut și dorința de a zbura, nu ar fi mers nicăieri. El trebuia să aibă potențialul de a zbura și dorința de a zbura, iar când potențialul se întâlnește cu dorința, aripile intră în acțiune, și noi vom începe să ne ridicăm de pe pământ și să vedem mai departe.

Eu spun: „Doamne, Tu mi-ai dat potențialul, iar eu găsesc în interiorul meu dorința, ajută-mă Dumnezeu, ajută-mă să aud strigătul vulturului. Doamne, cheamă-mă, cheamă-mă mai sus, deoarece „Fiindcă Tu trăiești, trăiesc și eu!” Îngăduie ca acest Cuvânt să trăiască înaintea ochilor mei, adu-mi-L proaspăt zi de zi. Când ascult casetele, adu-mi o viziune proaspătă a Ta, Doamne, pentru că și eu pot fi acolo unde ești Tu. Așa cum trăiești Tu, trăiesc și eu, și dacă Tu trăiești, fiecare verset

care vine la viață, deschide viața mea. Fiecare verset, fiecare tip, fiecare mesaj care se deschide, mă deschide și pe mine: „Fiindcă Eu trăiesc, trăiți și voi.” „Ce înviere a fost aceea și ce înviere este aceasta!” Nu: „Ce înviere va fi aceasta”, ci „Ce înviere este aceasta!”

Noi suntem în înviere, noi suntem înviați, noi am fost răpiți din denomiționalism, am fost răpiți într-un loc mai înalt, și suntem în Răpire, deoarece pentru noi Răpirea a început cu un Strigăt care a spus: „Vino mai sus!”, Apocalipsa 4. Acum, plăcerea noastră este să ne deschidem aripile, să începem să zburăm și să spunem: „Așteptăm cu nerăbdare să vedem ce este sub următorul cerc. Dumnezeule, ridică-ne mai sus în Cuvântul Tău. Doamne, dă-ne descoperirea Cuvântului Tău pentru că fără aceasta, nu ne mișcăm. Doamne, ridică-ne pe aripile descoperirii ca să Te putem vedea așa cum ești, pentru că dacă Tu ești sus și înălțat, ne vei atrage la Tine.” Amin!

Fiindcă Tu trăiești, trăiesc și eu. Ce înviere a fost aceea! Dar eu vreau să spun: „Dar ce înviere este aceasta!” Înviați din denomiționalismul mort. Și vă spun că încă sunt înviați. Lucrurile vechi mor încă, zi de zi și săptămână de săptămână. Noi suntem înviați acum din denomiționalismul mort, iar El vrea să ne ridice mai sus pe un Tărâm mai înalt, de aceea spun: „Dumnezeule, ridică-mă mai sus!” Amin!

Ne vom opri aici. Există mai multe lucruri pe inima mea, dar vi le voi împărtăși pe măsură ce va îngădui Dumnezeu. Prieteni, dacă puteți auzi strigătul vulturului, acesta este cel mai mare privilegiu al vieților voastre. Cât de mulți oameni nu au auzit glasul profetului? Cât de mulți l-au auzit, dar a părut a fi doar un zgomot pentru ei? Cât de mulți oameni l-au auzit și au spus: „Parcă cineva strigă, dar nu înțeleg ce spune, pentru mine nu are sens.”

Vreau să vă spun că primele casete pe care le-am ascultat, nu au avut sens pentru mine. Nu înțelegeam despre ce vorbea el, dar așa cum a spus fratele Kyle, ceva din interiorul meu a știut că acela era Adevărul. Nu era o înțelegerea firească, ci a fost dezlănțuirea potențialului care se afla în mine, deoarece aveam potențialul de a crede Mesajul, dar atunci, a trebuit doar să-l aud.

O persoană aude Strigătul vulturului, apoi aleargă înapoi în curtea găinilor, iar alta îl aude și spune: „Ce a fost aceasta?” Fratele Branham a spus că ea și-a deschis aripile sale mari, iar umbra ei a trecut peste curtea găinilor, și toate găinile s-au ascuns. Dar vulturașul nu s-a mișcat, ci a rămas cu privirea ațintită la ea spunând: „Ce este aceasta?” Apoi ea a strigat din nou și dintr-o dată, el a spus: „Aceasta sunt eu, sunt eu, este ceea ce sunt eu. Eu nu sunt o găină. Nu-i de mirare că urăsc aceste grăunțe, că urăsc această mâncare. Nu-i de mirare că urăsc politica acestei biserici, formalismul și lipsa de sinceritate! Acesta este motivul pentru care le-am urât tot timpul, pentru că eu nu sunt o găină, ci un vultur. Când am auzit realitatea. În mine s-a dezlănțuit ceva, iar eu sunt ceea ce este acel vultur.”

Poate nu sunt capabil să pun totul cap la cap, dar am știut că acest Mesaj a chemat ceva ce era în mine, și vă spun că a deschis potențialul ce era în mine.

Eu am fost crescut în biserică și am dorit să fiu un om bun toată viața. Îl iubeam pe Dumnezeu și aveam dorința de a-L sluji, dar nu am avut capacitatea de-a trăi o viață morală. Nu aveam capacitatea de-a menține faptele mele drepte; indiferent cât de mult am încercat, am continuat să dau greș. Dar s-a întâmplat ceva cu strigătul vulturului. Când am auzit ce era el, potențialul din mine a fost dezlănțuit pentru a trăi o viață curată, și aceasta nu a fost prin voința mea, prin efort uman, ci când a fost înălțat El, am fost înălțat și eu. El m-a atras la Sine. Când a trăit acest Cuvânt, am trăit și eu. Nu a mai fost viața găinii, ci am început să trăiesc viața unui vultur. De ce? Pentru că potențialul a fost ridicat înaintea mea și am fost atras la acel Cuvânt.

Eu voiam să fiu bun, dar nu puteam fi bun. Voiam să fac bine, dar nu puteam să fac bine. Dar a venit Ceva ce m-a transformat, iar acesta a fost Strigătul vulturului, a fost acest Mesaj. Când a trăit Hristos, am trăit și eu. Eu nici măcar nu am realizat, dar eram mort în nelegiuire și păcat mergând la biserică, cântând cântări și aducând închinare. Dar când a trăit El, când acest Cuvânt a fost făcut viu prin propovăduirea Mesajului, a trăit și ceea ce a fost în mine, iar acea viață nu a fost altceva, ci a fost Viața lui Dumnezeu și a început să rodească Viața lui Dumnezeu. Lucruri pe care nu le puteam face bine, au început să devină pur și simplu bine. Lucruri, ispite și dorințe pe care nu le puteam controla, au început să se schimbe

fără să le schimb eu.

Înțelegem noi că Luther a trăit viața sa și toți luteranii au trăit la un anumit nivel din pricina mesajului sub care se aflau? Wesley a trăit la un nivel mai înalt pentru că a avut mai mult Cuvânt, iar pentecostalii au trăit la un nivel și mai înalt pentru că ei au avut mai mult Cuvânt. Așadar, care este cauza acestei trăiri? Voința proprie, legalismul, o slujbă condusă cu o mână de fier? Niciuna din acestea nu vor aduce roadele. Singurul lucru care va aduce roade este Cuvântul. Singurul lucru este Cuvântul. Și cu cât avem mai mult Cuvânt, cu atât trăim mai multă Viață. Cu cât primim mai mult Cuvânt, cu atât primim mai multă Viață. Înțelegeți ce se întâmplă, prieteni?

Aș vrea să vă pun o întrebare. De ce atunci când Dumnezeu continuă să ne descopere Cuvântul și noi urcăm din ce în ce mai sus, nu mai puteți avea părtășie cu oamenii pe care-i îndrăgiți și cu care ați fost prieteni timp de mulți ani? Dragostea voastră pentru ei nu a scăzut deloc, nu este vorba de o dragoste mai mică și nici de o dorință mai scăzută, dar pur și simplu ceva nu se mai potrivește. De ce? Pentru că Dumnezeu ne-a ridicat mai sus și mai sus și mai sus, iar dacă credeți că aceasta este mândrie, atunci nu înțelegeți la ce ne referim, deoarece aceasta nu ne aduce mândrie, ci regret și suferință în inimi; ne face să ne rugăm pentru frații și surorile noastre.

Noi obișnuim să avem părtășie pretutindeni, dar acum, pe măsură ce Dumnezeu ne-a ridicat mai sus, am putut vedea că cercul părtășiei mele s-a strâns. Poate că Dumnezeu vrea să vă ia la Sine, poate că vrea să vă ridice din ce în ce mai sus într-o părtășie desăvârșită cu El. Noi vom avea întotdeauna părtășie și vom fi întotdeauna împreună, dar Dumnezeu vrea ca privirile noastre să se concentreze în sus. Să mergem înainte dar cu privirile în sus. Putem plânge, și chiar plângem, dar ceva ne cheamă mai sus, iar eu nu mă pot opri din a urca și a zbura. Eu îmi doresc ca toți să zboare cu mine, ca toți să urce mai sus, ca toți să fim luați împreună, dar dacă nu va fi așa, în mine este ceva care mă trage mai sus, și nu mă pot opri. Nu mă pot opri din a urca și a zbura. Nu mă pot opri din a-L vedea sus și înălțat, nu mă pot opri din a dori mai mult.

Plâng, da plâng și am inima frântă din pricina unor lucruri, dar ceva din mine mă cheamă: „Vino mai sus! Vino mai sus! Vino mai sus!” Ceva din mine spune: „Doamne, dă-mi mai mult har ca să zbor mai sus și dezlănțuie ceea ce este în mine, Doamne, fiindcă eu vreau să vin la Tine.”

Slavă Domnului, prieteni! Haideți ca în calitate de trup de credincioși să ne rugăm pentru mai multă descoperire. Haideți să vedem Cuvântul trăind pentru că dacă El trăiește, trăim și noi. Să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

-Amin-